

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci navrhovatele: **Ing. J. L.**, zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti odpůrci: **Statutární město Olomouc**, se sídlem Olomouc, Horní náměstí č. p. 583, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Olomouce vydaného Zastupitelstvem města Olomouce dne 15. 9. 2014 usnesením č. 1/2004, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2015, č. j. 79 A 8/2014 – 124, o návrhu odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 27. 11. 2015 doručena kasační stížnost odpůrce (dále též „stěžovatel“) ze dne 26. 11. 2015, kterou je brojeno proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“).

Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil k návrhu navrhovatele opatření obecné povahy č. 1/2014 – Územní plán Olomouce, vydané zastupitelstvem města Olomouce dne 15. 9. 2014 (dále dle kontextu též jen „územní plán“), a to v části vymezení plochy 13/156Z v rozsahu pozemku parc. č. X v k. ú. X.

Samostatným podáním ze dne 7. 12. 2015, jež bylo zdejšímu soudu doručeno dne následujícího, navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. V odůvodnění tohoto návrhu stěžovatel uvedl, že pravomocné zrušení předmětné části územního plánu, ke kterému došlo nabytím právní moci napadeného rozsudku, a které bude bez dalšího trvat po celou dobu řízení o kasační stížnosti nehledě na jeho výsledek, může mít zásadní následky pro poměry a řešení daného území. Z napadeného rozsudku by vycházela veškerá územní a stavební řízení týkající se daného území. Stěžovateli tak může vzniknout újma v podobě využití daného území způsobem, který odporuje jeho představě a celkové koncepci rozvoje daného území. Napadený rozsudek představuje změnu nejen ve vztahu k projednávaným pozemkům, ale dotýká se i mnoha dalších vlastníků. Pokud by dle představy krajského soudu měly být více šetřeny

pozemky navrhovatele, pak o to více budou dotčeny pozemky jiných vlastníků, protože pozemky ve vlastnictví stěžovatele již jsou veřejnými plochami prakticky zcela v územním plánu zasaženy a další pozemky stěžovatel v této oblasti nemá. Stěžovatel je kromě toho povinen bez zbytečného odkladu po zrušení části územního plánu začít projednávat jeho změnu. Pro případ vyhovění kasační stížnosti kasačním soudem by tak byly všechny právní kroky ke změně územního plánu zcela bezpředmětné, znamenaly by jen ztrátu času, finančních prostředků a zátěž pro všechny dotčené subjekty, včetně vlastníků pozemků v daném území.

Stěžovatel konkrétně tvrdí, že pokud by za současného stavu bylo vydáno např. územní rozhodnutí týkající se daného území, došlo by ke znemožnění komplexního řešení využití území v souladu s celkovou koncepcí rozvoje města. Takovou obavu má za opodstatněnou, neboť na pozemek parc. č. X je vydáno územní rozhodnutí č. 11/2014 ze dne 20. 1. 2014, které umožňuje oplocení pozemku parc. č. X a části pozemku parc. č. X v k. ú. X. I když toto územní rozhodnutí není dosud pravomocné, může navrhovatel opětovně podat žádost o jeho vydání. Dle názoru stěžovatele je jemu hrozící újma nepoměrně větší, než újma, jež by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vznikla navrhovateli. Přiznání odkladného účinku nepovažuje za rozporné se žádným důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona, vyzval navrhovatele, aby se ke stěžovatelu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil. Navrhovatel tak učinil skrze obsáhlé podání ze dne 14. 12. 2015, téhož dne zdejšímu soudu doručené.

Navrhovatel vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud stěžovatelův návrh zamítl. Předně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 AOs 1/2013 – 59, a v kontextu tam podaných závěrů poukázal, že stěžovatelův návrh je zcela nekonkrétní a obecný, není podložen žádnými konkrétními důkazními prostředky, a proto navrhovatel neunesl své důkazní břemeno. Dále namítá, že stěžovatel nepodpořil žádnými konkrétními důkazními prostředky své tvrzení o dotčení jiných vlastníků pozemků v dané oblasti na jejich právech v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel přitom může uplatňovat toliko svou potenciální újmu, nikoli újmu, která by mohla vzniknout třetím osobám. Navrhovatel rovněž uvedl, že nesdílí obavy stěžovatele stran důsledků jeho povinnosti bezodkladného zahájení projednávání změny územního plánu v souvislosti se zrušením jeho předmětné části. Konstatoval, že se jedná o zjednodušující a účelovou argumentaci stěžovatele, neboť proces projednávání a přípravy opatření obecné povahy, konkrétně územního plánu, či jeho části, je procesem zdlouhavým.

Ve vztahu ke stěžovatelu argumentu ohledně vydaného územního rozhodnutí č. 11/2014 ze dne 20. 1. 2014 navrhovatel uvádí, že tento je lichý, neboť územní rozhodnutí nelze (znovu) vydat, pakliže byla pravomocně zrušena předmětná část územního plánu, se kterým musí být případné územní rozhodnutí v souladu.

Navrhovatel dále vyjádřil obavu, že v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo na základě dosavadního územního plánu možné dokončit územní řízení

pokračování

vedené u odpůrce pod sp. zn. S-SMOL/169436/2015/OS, v němž společnost TAMPIOL a. s. požádala o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Olomouc Zahrady, Infrastruktura 49 RD“. Navrhovatel uvedl, že stavební záměr uvedené společnosti v daném územním řízení se velkou měrou dotýká i jeho pozemku. Navrhovatel se domnívá, že odpůrce ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti okolností tohoto územního řízení úmyslně zamlčel. Dále tvrdí, že odpůrce tímto zejména hájí zájmy společnosti TAMPIOL a. s., neboť tato od odpůrce nakoupila pozemky v předmětné lokalitě.

V neposlední řadě navrhovatel uvedl, že odpůrcem nastíněné obavy ze vzniku újmy spočívající v nemožnosti využití daného území způsobem, který odporuje jeho představě a celkové koncepci rozvoje daného území, jsou neopodstatněné. Zrušení předmětné části územního plánu se nedotýká celé lokality.

Dle navrhovatele by se jej přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dotklo podstatně větší měrou, než kdyby byl zachován současný stav do doby rozhodnutí kasačního soudu. Právní stav nastolený pravomocným napadeným rozsudkem je třeba zachovat tím spíše, že tento umožňuje nečinit žádné kroky v jakýchkoli řízeních. Krom toho navrhovatel předpokládá, že rozhodnutí kasačního soudu ve věci samé bude vydáno v řádu několika týdnů, pročez zde není opodstatněný důvod rozhodovat o odkladném účinku, zejména s ohledem na složitost procesu změny územního plánu.

Na základě účastníky předestřené argumentace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny kumulativně podmínky dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

Nejvyšší správní soud skrze účastníky podanou argumentaci nedospěl ke zjištění, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká při by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout zejména navrhovateli. Zdejší soud si je vědom finanční i časové náročnosti procesu změny územního plánu, nicméně nepovažuje újmu v podobě případné nadbytečnosti takového postupu stěžovatele, byl-li by zdejším soudem napadený rozsudek zrušen, za nepoměrně větší, nežli újmu navrhovatele, která by mohla v mezidobí vzniknout v souvislosti s vydáním územních rozhodnutí na podkladě potenciálně nezákonného územního plánu (srov. ustanovení § 101d odst. 4 s. ř. s., dle něhož práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části zůstávají nedotčena).

Dlužno dodat, že stěžovatelova argumentace je povšechně velmi obecná, ba až systémová, což je v přímém rozporu s ustáleným náhledem zdejšího soudu na mimořádnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jehož důvody musí z povahy věci spočívat v konkrétních okolnostech případu (v tomto duchu se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v odpůrcem citovaném usnesení ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 AOs 1/2013 – 59).

Naproti tomu z vyjádření navrhovatele je zjevné, že přiznal-li by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek, mohla by mu v důsledku kontinuální platnosti dané části územního plánu, kterou byl podstatně změněn způsob využití jeho pozemku, vzniknout újma zjevně nikoli nepoměrně menší, než ta, která by mohla vzniknout stěžovateli v případě, že nedojde k sistaci napadeného rozsudku.

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal shora uvedenou podmínku naplněnou, přičemž z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že všechny podmínky pro přiznání odkladného účinku musí být splněny kumulativně, nezabýval se již posouzením naplnění podmínek dalších, neboť takový postup by byl zcela nadbytečný, a rozhodl tak způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení. Připomíná však, že tímto není nikterak předjímáno samotné rozhodnutí o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu